

som har fundet Sted af Centralkomiteens Midler, har ført med sig, at et ret stort Beløb — Udvalget har endogsaa dristet sig til i sin Betænkning at kalkulere det til op imod 100,000 Kr. — efter al Sandsynlighed maa siges at være gaaet tabt. Der er ganske vist tilbage en personlig Fordring paa Generalløjtnant Bahnson paa 70,000 Kr., men end ikke Centralkomiteens Bestyrelse drister sig vist til at paastaa, at det er en Fordring, der med nogen Sandsynlighed vil kunne indbringe det fulde Beløb, maaske end ikke en væsentlig Part deraf; derpaa skal jeg dog ikke komme ind. — Men desuden er der, som det fremgaar af Udvalgets Betænkning, et ikke ringe Beløb, der allerede nu er gaaet tabt i Form af Rente og Rentens Rente. Det er imidlertid ikke særlig disse Oplysninger, jeg har Grund til at opholde mig ved. Det er jo heller ikke først nu, at disse Oplysninger foreligge for Offentligheden. Det har jo allerede været fremme under Forhandlingerne her i Salen, ogsaa den Gang dette Lovforslag var til 1ste Behandling, at denne Administration af Centralkomiteens Midler har medført, at Invalidefonden har lidt et ret betydeligt Tab. Men det, jeg særlig ønsker at understrege af, hvad der oplyses i Betænkningen, er, at der synes at være for ringe Adgang for Offentligheden til at følge med baade Regnskab og Administration af Centralkomiteens Midler. Uden at komme udførligere ind hverken paa, hvad der er meddelt her i Beretningen eller paa, hvad der ikke er meddelt der, men som Udvalget i øvrigt har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med, gør jeg opmærksom paa dette, at der kan hengaa saa lang Tid som fra 1899 til 1901, uden at nogen faar at vide, hverken at der er et saadant Tab, eller hvordan det er fremkommet. Det synes jo i nogen Maade at bekræfte, at den Form eller de Former, hvorunder Centralkomiteens Administration føres, og dens Regnskab offentliggøres, ikke er tilstrækkelig betryggende til, at den Kontrol, som ligger i, at Offentligheden for hvert Aar, der gaar, bliver bekendt med Administrationen af saadanne Midler, kan blive tilstrækkelig effektiv.

Der er i Betænkningen gjort opmærksom paa det ret mærkelige Faktum, at der i de Bemærkninger, der findes i Centralkomiteens Beretninger og dens Regnskabsaflæggelser, ikke findes noget som helst, der viser, at der i noget over to Aar — to Aar og fire Maanedere — ikke er svaret Rente af det meget bekendte Laan

paa 140,000 Kr. Man skulde synes, at det i et Regnskab maatte gøre nogen Forskel, enten der var indbetalt Rente af 140,000 Kr. eller ikke. Jeg siger ikke noget som helst til Forklejnelse af Revisorerne, maa jeg udtrykkelig betone. Det fremgaar heller ikke af Udvalgets Betænkning, at man har villet lægge nogen som helst Skyld over paa Revisorerne. Det er i Betænkningen udtrykkelig fremhævet, at Revisorernes Bemærkninger paa selve Regnskaberne findes ikke, saa man ved ikke, hvad Revisorerne have skrevet. Men man ved, hvad Bestyrelsen har fundet sig foranlediget til at offentliggøre som en Slags Uddrag af Revisorernes Bemærkninger, og dette synes at tyde paa, at Revisorerne ikke have fundet noget at bemærke. Det staar for Bestyrelsens Regning — om det ogsaa staar for Revisorernes Regning, har Udvalget ingen Anledning til at komme ind paa. Det er den ene mærkelige Ting ved Offentliggørelsen af disse Regnskaber, at der ikke findes noget som helst herom. Det andet staar i meget nøje Forbindelse hermed. Efter at man havde foretaget den nok som bekendte Transaktion med Landmandsbanken, hvorefter denne overtog „Thaarupgaard“, hvori det store Laan stod, mod at faa Obligationen kvitteret, og saaledes, at Landmandsbanken udbetalte Centralkomiteen 70,000 Kr., det vil altsaa sige Halvdelen, foretoges der et Eftersyn af samtlige de Pengeeffekter, som Centralkomiteen laa inde med, et Eftersyn, der skal foretages i Henhold til „Grundbestemmelser for Centralkomiteen i København“ til ubestemt Tid og mindst en Gang aarlig. Den Erklæring, som blev afgiven af de to Mænd, der have foretaget dette Eftersyn, er optrykt i Betænkningen. I denne Erklæring er der for første Gang gjort opmærksom paa, at der har været noget med saadan et Laan paa 140,000 Kr. Det er selvfølgelig ikke de to Mænds Opgave at gøre nærmere Rede for dette; man ser af Erklæringen blot, at der har været en Prioritetsobligation, der, som det hedder, „var ordnet ved Omsætning i indeværende Aar“, og det er jo rigtigt. Man har efter denne Erklæring Lov til at gaa ud fra, at naar der kun er gaaet 70,000 Kr. ind som Betaling for de 140,000 Kr., maa dette, som man altsaa senere har faaet at vide, at Generalløjtnant Bahnson hæfter personlig for de resterende 70,000 Kr., allerede have været ordnet paa dette Tidspunkt. Saa maa der, foruden de rede Penge, 70,000 Kr., have ligget en Erklæring — under hvilken Form ved jeg ikke,